

Medzi Korint'anmi
strana 5

Daniel a Peter
strana 14

Povel, hlas a trúba
strana 21

Dobré zvesti z Neba
strana 25

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujú slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“
(Ef. 1:13)

Číslo 1/2016 Ročník XV

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie
a rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovolných príspevkov Božieho ľudu.
Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán
položí na srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na adresu
redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (48)	2
MEDZI KORINŤANMI (1)	5
MALÁ ÚVAHA K 1. LISTU JÁNA (7)	8
KRISTOVA OSOBA (4)	10
POKÚŠANIE PÁNA JEŽIŠA (3)	12
DANIEL A PETER (2)	14
VDÝCHNUTIE PÍSEM	17
PEVNÝ BOŽÍ ZÁKLAD STOJÍ	20
POVEL, HLAS A TRÚBA	21
ÚVOD K PESACHU	22
DOBRÉ ZVESTI Z NEBA	25

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova (48)

John Riddle, Cheshunt

„Slová tejto piesne“ (časť 2)

(Prečítajte si opäť kapitolu 32:1–52)

Už sme poznamenali, že nad piesňou by sme mohli uvažovať pod tromi hlavnými nadpismi. Teraz sa budeme zamýšľať nad dlhým odsekom:

- ▶ Povaha piesne – v. 1 - 3
- ▶ Obsah piesne – v. 4 - 43
- ▶ Oznámenie piesne – v. 44 - 47.

Obsah piesne, by sa mohol rozdeliť nasledovne:

- ▶ Rozpomienka – v. 4 - 14: „Rozpomeň sa na dni minulého veku! Porozumejte rokom pokolenia a pokolenia!“
- ▶ Vzburá – v. 15 - 18: „No, keď stučnel Ješurún kopnul“ v. 15
- ▶ Odplata – v. 19 - 33: „Nahromadím na nich zlých vecí.“ v. 23
- ▶ Odpustenie – v. 34 - 43: „Bude milosrdný Jeho zemi a Jeho ľudu“ v. 43, alebo „On... pokryje hriech svojej zeme i svojho ľudu.“ (J.N.D.)

Už sme uvažovali o prvých dvoch z týchto štyroch častí, teraz prichádzame k ODPLATE – v. 19 - 33.

Tieto verše oznamujú Boží súd, hoci je zmiernený Božím milosrdenstvom. Túto časť kapitoly by sme mohli zhrnúť nasledovne:

Nevernosť Izraela – v. 19 - 25. Izrael je opísaný „ako synovia, v ktorých niet vernosti“ (v. 20, J.N.D.). Všimnime si:

Provokáciu – „Keď to videl Hospodin,

zavrhol ich pre popudzovanie svojich synov a svojích dcér (v. 19)... oni ma popudzovali k hnevu, hnevali ma svojími márnosťami“ (v. 21).

Trest – „Skryjem pred nimi svoju tvár, a uvidím, čo bude ich koniec.“ (v. 20). Toto znamená stiahnutie božieho dobra: „Nech dá Hospodin svietiť na teba svojej tvári. Nech pozdvihne Hospodin na teba svoju tvár.“ (4. Moj. 6:25 - 26) bolo najvyššie požehnanie. No hriech ho zrušil: „Ale vaše neprávosti spravili priehradu medzi vami a medzi vaším Bohom, a vaše hriechy skryly pred vami jeho tvár.“ (Iza. 59:2). „I ja ich popudím k žiarlivosti nie ľuďom.“ (v. 21). Toto sa jasne vzťahuje na popudenie Božieho ľudu, keď videli prosperitu a požehnanie iných menej uprednostňovaných národov. Verš s tým istým významom sa cituje v Rim. 10:19 a spomína sa tiež v Rim. 11:11. Mojžiš potom opisuje súd, pred ktorým niet úniku a ktorý všetko strávi (v. 22 - 25). Je to vyjadrené rečníckymi výrazmi, ale aj v doslovných podrobnostiach: „Lebo oheň sa roznieťil mojim hnevom a bude horieť až do najhlbšieho pekla a požerie zem i jej úrodu a zapáli základy vrchov, takže bude horieť plameňom“ (v. 22).

Božia nechota – v. 26 - 27. „Povedal som... že ich zmetiem, vytriem ich pamiatku z pomedzi ľudí: Keby som sa neobával zloby nepriateľa, že bude popudzovať - aby vidiac to ich protivníci nevyložili si to vo svojej pýche zle a nepovedali: Naša vyvýšená ruka to bola, a nie Hospodin vykonal všetko toto“. Toto odzrkadľuje Božie milosrdenstvo. On ich nechcel ponechať „jemným milosrdenstvám“ pohanov, ktorí by ich boli úplne zničili. Asýrčania sú tí, ktorých Izaiáš

opisuje ako „prút môjho hnevu“ a pokračuje „palicou môjho rozhnevania“, ale namiesto toho, aby poznali, že sú oni Božím nástrojom k trestaniu Božieho ľudu, začali sa chváliť: „V sile svojej ruky som to vykonal; a vo svojej múdrosti.“ Na čo Hospodin povedal: „Či sa bude sekera honosiť povyšujúc sa nad toho, kto ňou seká? Či sa bude velebiť píla nad toho, kto ju ťahá?“ (Iza. 10:5 - 15). Porovnaj Sofoniáš 1:15. Hospodin nemienil rozprášiť Izraela: „Ty sa neboj, môj služobníku Jakobe, hovorí Hospodin, ja som s tebou. Lebo učiním koniec všetkým národom, medzi ktorých som ťa zahnal, ale tebe neučiním konca, no, budem ťa karhať podľa súdu, a bez trestu ťa nenechám nijakým činom.“ Jer. 46:28.

Nevnímavosť Izraela – v. 28 - 33. „Lebo sú národom, ktorý hynie čo do múdrej rady, a niet v nich rozumnosti. Oj, aby to pochopili, aby porozumeli tomu, čo bude s nimi potom. Ako to Raymond Brown poukazuje: „Je prekvapujúce, že keď boli porazení ich menej schopnými nepriateľmi, neposadili sa a vážne nezvážili praktické príčiny svojej porážky. Po takých ponížujúcich vojenských bitkách si nikdy neuvedomili dôvod ich porážky, že ich predal ich Boh, ich Skala. Ako mohol jeden pohanský vojak honiť tisíc Izraelitov, keby Boh úmyselne nepomáhal tomu nevernému ľudu? Boh bol schopný vyslobodiť ich, ale neurobil tak a oni ani nerozmýšľali o tom. Ich Boh bol väčší ako bohovia ich nepriateľov. „Lebo ich skala nie je ako naša Skala a naši nepriatelia sú samí toho sudcami.“ (v. 31). Aj ich nepriatelia sami uznávali nadriadenosť Izraelovho Boha. Vid' napríklad Jozua 2:9 - 11.

Hriech nás okradne o Božiu moc, práve tak ako okradol Izrael o ich prevahu: „Vtedy sa zapálil hnev Hospodinov na Izraela a vydal ich do ruky lupičov, ktorí ich olupovali, a predal ich do ruky ich nepriateľov, ktorí boli naokolo, takže nemohli viacej obstáť pred svojimi nepriateľmi.“ Sud. 2:14. Vid' tiež Sud. 3:8; 4:2; 10:7. Porovnaj 3. Moj.

26:17: „A obrátim svoju tvár proti vám, a budete porazení pred svojimi nepriateľmi, budú panovať nad vami tí, ktorí vás nenávidia. Budete utekať, hoci vás nikto nebude honiť.“ Nasleduje príčina: „Lebo ich vinič je z viniča Sodomy, a z polí Gomory... Ich víno jedom drakov (alebo hadov, Gesenius) a strašným jedom lútych hadov“ v. 32 - 33. Toto „ostro odhaľuje pohlavné zneuctievanie v modlárskejších svätyniach 29:23. Odpadlícky izraelský ľud sa márne domnieval, že vernosť bohom plodnosti rozhojní úrodu ich viníc, ale ich vinice prinášali jedovaté hrozná. Tento bláznivý ľud zamenil červenú krv hrozna (v. 14) za horké strapce (v. 32).“ (Raymond Brown).

ODPUSTENIE – v. 34 – 43

Odpustenie je vyjadrené v slovách: „On... pokryje hriech svojej zeme i svojho ľudu“ (v. 43). Táto časť je uvedená výrokom (čo sa jasne vzťahuje na to, čo nasleduje): „Či nie je to skryté u mňa, zapečatené medzi mojimi pokladmi?“ (v. 34). Chaos a neporiadok v ľude nie je navždy. Boží súd na Izrael, hoci nevyhnutný, nesignalizuje koniec národa. Nakoniec ich On vyslobodí a požehná (v. 43). Toto by sme mali porovnať so slovami: „Skryté veci patria Hospodinovi, nášmu Bohu“ (29:29). Citujem C. H. Mackintosh: „Skryté veci sú tie, ktoré by Boh jednako urobil napriek smutnému a hanebnému sklamaniu Izraela... Rady Božej milosti, zvrchované milosrdenstvo, ktoré mali byť preukázané, keď sa Izrael dôkladne naučí lekciu ich úplného sklamanie pod Moábom a zmluvy na Hórebe.“ Ďalej si všimnime:

Jeho zľutovanie nad Izraelom v. 34 - 38. Boží súd bude zmiernený milosrdenstvom. Hoci je „pomsta... odplata... pohroma“ na ceste (v. 35), lebo hriech musí byť odsúdený, jednako, „Hospodin... ulúti sa mu nad jeho služobníkmi, keď uvidí, že ta išla ich pomocná ruka, a že nepozostáva iba zavrený

a opustený“ (v. 36). Nastane čas, keď bude Izrael bez priateľov a sám. To bude prípad zo Zachariáša 14:1 - 4. Modly, ktorým boli obetované obeť a liate obeť, sa ukážu ako bezmocné: „nech povstanú a pomôžu vám“ (v. 37 - 38), ale tak ako v prípade Bála, nebude „ani hlasu, ani nebolo, kto by odpovedal“ (1. Kráľ.18:26).

Jeho porazenie nepriateľov Izraela – v. 39 - 42. Keď „moc Izraela bola preč, a že nezostal nik zavrený a opustený“, Hospodin priamo zasiahne súdom na ich nepriateľov („ja usmrcujem i ... oživujem“) a v požehnaní pre Svoj ľud („raním a ja tiež uzdravujem“). Urobí tak bez akejkoľvek pomoci modiel (v. 39), práve tak, ako ich viedol púšťou bez akejkoľvek pomoci modiel (v. 12). Toto malo moc prísahy: „Lebo pozdvihujem svoju ruku k nebesiam a hovorím: Ako že ja žijem na veky! Ak nabrúsim lesk svojho meča, a moja ruka sa chytí súdu, vrátim pomstu svojim protivníkom, a tým, ktorí ma nenávidia, zaplatím.“ (v. 40 - 41). Porovnaj so Zjav. Jána 10:5 - 6: „A anjel... pozdvihol svoju pravú ruku k nebu a prisahal na živého na veky vekov... že už viac nebude (odkladania) času“. Je hodno si všimnúť, že Hospodin hovorí o nepriateľoch Izraela ako o „moji nepriatelia“ a „tých, ktorí mňa nenávidia“.

Jeho očistenie Izraela – v. 43: „lebo pomstí krv svojich služobníkov a vráti pomstu svojim protivníkom,“ ale ešte aj viac: „bude milosrdný (to je jazyk obeť) a pokryje hriech svojej zeme i svojho ľudu.“ Je vhodné uviesť celý komentár Ellicotta: „Doslovne zmieri alebo pokryje hriech Jeho zeme, zeme Jeho ľudu alebo zeme Jeho ľudu.“ On ju očistí, odpustí a bude jej milostivý. O žiadnej inej zemi nepovedal: „Zem je moja“. Boh, ktorý miluje Svoj ľud, nezlyhá v jeho obnovení. Keď sa to stane, pohanské národy sa budú veseliť! Pohania sa veselia už teraz, lebo im je zvestované evanjelium. Pavel cituje tento verš v obsahu Rimanom 15:10, ale jeho úplné

naplnenie leží až v Tisícročnom kráľovstve: „Lebo ak je ich zavrnutie smierením sveta, čo potom iné ich prijatie (Židov) ako život, život z mŕtvych (pre pohanov)“ (Rim. 11:15).

OZNÁMENIE PIESNE – v. 44 - 47

Musíme spozorovať, že tu Mojžiš do toho zapojil Jozuu: „Potom prišiel Mojžiš a hovoril všetky slová tej piesne v uši ľudu, on i Hozeáš, syn Núnov.“ (v. 44). O krátku chvíľu bude Mojžiš preč. Preto bolo najdôležitejšie, aby si nástupca dobre uvedomil potrebu zoznámiť Boží ľud s Jeho Slovom. Pozorujeme tu dve veci – čo budú robiť v. 45 - 46, a prečo to majú robiť v. 47.

Čo majú robiť – v. 45 - 46

„Priložte svoje srdce ku všetkým tým slovám, ktoré ja dnes činím svedkami proti vám, ktoré prikážete svojim synom, aby ich ostríhali a činili.“ Obe, súčasné pokolenie (priložte svoje srdce) a prichádzajúce pokolenia (vaše deti), potrebovali Božie Slovo. Súčasné pokolenie má vyučovať svoje deti s hlbokým osobným presvedčením, (priložte svoje srdce) a majú zdôrazňovať, že Jeho – Božie Slovo sa musí poslúchať. Nemajú a nesmú poskytovať nejaké iné možnosti alebo alternatívy, ale Božie príkazy.

Prečo majú toto robiť – v. 47

„Lebo nie je to prázdne slovo, ktoré by bolo nad vašu možnosť, ale ono je vaším životom, a tým Slovom predĺžite svoje dni na zemi, do ktorej... Idete, aby ste ju zaujali.“

Uvádajú sa tri príčiny:

Pretože to bolo bezpečné. „Lebo nie je to prázdne slovo.“ Poslušnosť Božiemu Slovu dáva hojný zisk. Neposlušnosť tiež prináša určité následky. Samuel pripomenul Saulovi, „že poslúchať je lepšie ako obetovať a pozorovať na slovo Hospodinovo ako donášať tuk baranov“ (1. Sam. 15:22).

Pretože to bolo podstatné. „Ono je vašim životom“. Prosperita a dobro národa bolo viazané na ich poslušnosť voči Božiemu Slovu. Jozuovi to bolo povedané na osobnej úrovni: „Neuchýl' sa od neho ani na pravo ani na ľavo, aby si robil múdre a rozumne, vo všetkom a všade, kamkoľvek pojdeš... lebo vtedy sa ti podarí tvoja cesta“. (Joz. 1:7 - 8).

Pretože to zaistí kontinuitu. „Tým slovom predĺžite svoje dni na zemi, do ktorej idete cez Jordán, aby ste ju zaujali do dedičstva.“ Potešenie zo svojho dedičstva záležalo na ich poslušnosti Božieho Slova. Toto je rovnaká, nemenná zvesť celej knihy. Neposlušnosť okradla Izrael o hojnosť požehnaní Kanaánu a ešte stále oberá veriacich o ich duchovný úžitok.

Po zvážení piesne svedectva v. 1 - 47 sa kapitola končí pohľadom na zem v. 48 - 52:

„A Hospodin hovoril Mojžišovi toho istého dňa a riekol: Vyjdi na tento vrch Abárim na vrch Nébo, ktorý je v Moábskej zemi a ktorý je naproti Jerichu, a vidz zem Kanaán, ktorú ja dám synom Izraelovým do državia ... Lebo síce uvidíš zem pred sebou...“. Mojžišovi bolo oznámené, prečo mu bol zakázaný vstup do zeme. A sám Hospodin mu urobil prehliadku s výkladom – vid' 34:1 -3. C. H. Mackintosh nazval zákaz vstupu ako „Hospodinovo súdne pojednávajúce so svojím milovaným služobníkom Mojžišom.“ Ale to neznamenalo, že všetky požehnania boli odopreté. Mojžiš videl zem. Dostalo sa mu Božej pomoci a povzbudení a o storočia neskôr bez toho, aby prešiel Jordán, zastal Mojžiš svojou nohou na pôde v zaslúbennej zemi. Možno krátko pred smrťou videl práve ten vrch, na ktorom mal zastať spolu s Eliášom v prítomnosti Božieho Syna.

MEDZI KORINŤANMI (1)

J. Hay, Comrie

ZVADY „MEDZI VAMI“

ÚVOD

Ku koncu druhej misi-
Konárskej cesty priniesol Pavel evanjelium do Korintu. Výsledky boli znamenité. „A mnohí z Korinťanov počúvajúc verili a dávali sa pokrstiť“ (Skut. 18:8). Pre posilnenie bojzlivého kazateľa povedal Pán: „Mám mnoho ľudu v tomto meste“ (v. 10). Títo pokrstení veriaci sa spolu zhromažďovali ako „cirkev Božia v Korinte“ (1. Kor. 1:2). A z pohľadu ich účasti na zhromaždeniach,

bola ich účasť vynikajúca: „Takže nemáte nedostatku v niktorom dare milosti“ (v. 7). V iných ohľadoch opustili mnoho z toho, čo bolo žiadúce. Vo svojich dvoch listoch, ktoré im písal, upozorňoval Pavel na nedostatky a občas hovoril aj o veciach, ktoré boli „medzi“ nimi a znepokojovali ho. Tieto články sa budú snažiť sledovať opakujúce sa slová „medzi vami“, a keďže tieto neobsiahnu celé učenie týchto dvoch listov, poskytnú iba príchuť toho, čo Pavel predkladá týmto veriacim.

Rozdelenia a zvady

Hneď v úvode prvého listu upozorňuje Pavel ako hlavný nedostatok na skutočnosť, že boli medzi nimi zvady (1. Kor. 1:11), preto aj jeho výzva, aby „boli všetci jednej a tej istej mysle, a žeby nebolo medzi vami roztržiek“ (v. 10). Zvada nezačala z veľkých základných predmetov učenia, ako v zboroch v Galácii, kde sa hrýzli navzájom a žrali (Gal. 5:15). Nepokoj nebol následok nedorozumenia dvoch sestier ako vo Filipách, ktoré museli byť napomenuté, „aby na jedno

a to isté mysleli v Pánovi“ (Fil. 4:2). Problém bol v osobnostiach. Boli zaujatí vynikajúcimi mužmi, ktorí boli dobre známi medzi zbormi. Títo ľudia nežiadali, aby sa im klaňali ako hrdinom, ale ich stúpenci sa rozdelili. Atmosféra bola napätá a plná roztržiek, čo bolo duchovne oslabujúce. Svedectvo zboru v prostredí pohanov sa vytratilo, podľa princípu, „že niktorý dom, rozdelený proti sebe, neobstojí“ (Mat. 12:25). Bol tam náznak straníctva, ktorý ich podnietil hovoriť: „Ja som Pavlov“ a podobne, ktorý sa rozšíril aj na ich postoje k miestnym bratom a vytváral medzi nimi nezdravú rivalitu (4:6 - 7).

Samozrejme, že „hovoriť všetci jedno a to isté“ a „v tej istej myšli“ neznamená urobiť kompromis s hriechom alebo udomácnenie svetáckosti v zbere, alebo tolerovanie telesnosti. Ale Pavlova prosba by mala znieť ako umieračik žiarlieniam a závistí, a ako popohnanie k opätovnému

Pánova práca vyžaduje spoluprácu každého

vstaniu. Pánova práca vyžaduje spoluprácu každého údu zboru. Všetci štyria muži museli spolupracovať, aby doniesli porazeného k Spasiteľovi. Museli sa pripojiť súdruhovia z druhej lode,

aby pomohli Petrovi dostať množstvo rýb na pevninu pri zázračnom rybolove (Luk. 5:1 - 11). Kiežby hašterenia, zlé boje a nepríjemnosti boli odhodené na smetisko dejín, aby mohol byť svetu predostrený jednotný front v účinnom pôsobení evanjelia!

Domáci od Chloy

Správy o rozruchu v Korinte boli oznámené Pavlovi takto: „oznámené mi je o vás... od domácich Chloy“ (1:11). Nevieme nič o tejto sestre a jej domácnosti. Ale bezpochyby oznámené informácie neboli povedané len ako nejaký prázdny rozhovor. „Slová pletichára sú jako lahôdky a sostupujú do vnútorností života“ (Prísl. 18:8). Lstivý rozhovor je škodlivý. Bol to hlboký záujem, ktorý nimi hýbal, aby ozrejmili Pavlovi skutočný stav vecí. Je znamenité, že keď sa Pavel dozvedel o tom stave, nejednal ako moderný novinár, ktorý je viazaný ochrániť zdroj svojich informácií. Pavel pomenoval tých, ktorý mu žalostný stav oznámili a postavil tak princíp, že keď má byť nejaká záležitosť vynesená na svetlo, nestačí len povedať: „Počul som to...“ alebo „oni vravia tak...“. Kto sú to „oni“? Už aj ľudia tohto sveta vedia, že ich klebety majú väčšiu váhu, ak sa môže uviesť aj meno.

V Sambalatovom liste Nehe-miášovi (Neh. 6:6) čítame takto: „Počuť medzi národami, a Gašmu tiež hovorí...“. Kto bol vôbec ten Gašmu?! Tak teda, keď sa do vašich uší dostane nejaká smutná záležitosť, najprv si zistíte prameň a podrobnosti. Vaše úprimné vyšetrenie môže významne zabrániť škodradostným rozhovorom.

Závisť, zvada a rozdelenia

Zoznam zlých vecí, ktoré boli „medzi nimi“ je opísaný v kapitole 1, a v kapitole 3 ako sú: „závisť“, „zvada“ a „roztržky“: „Lebo kde je medzi vami závisť, zvada a rôznice“ (v. 3). Slovo „závidieť“ opisuje stav mysle. Z tohto gréckeho slova je odvodené anglické slovo „horlivosť“ a niekedy sa tak aj prekladá, ale v pozitívnom zmysle. Tu je však myšlienka nezdravej rivality – žiadosť prekonať iných ľudí, predčiť v ich dare, byť rovný s inými ľuďmi v ich popularite. Toto zlo hľodá našu duchovnú vitalitu, saje našu silu, rozhorčuje naše srdcia. Nevyhnutne vybubuje na povrch a poskytuje príležitosť ku „zvade“, to je slovo, ktoré hovorí o vadení a škriepení. Veci sa potom zvrhnú v hádku plnú urážok, s ostrými obvineniami, jedovatými slovami a sarkastickými poznámkami; a následok všetkého toho je „rozdelenie“. A to

všetko začína v srdci! Písmo nás upozorňuje: „Nado všetko, čo treba strážiť, strež svoje srdce, lebo z neho pochádza život“ (Prísl. 4:23). Keď hromadíme zlomyselné pocity, môže to mať za následok rozbitie zboru.

Táto reťazová reakcia je zobrazená v zážitku Dávida po smrti Absaloma. Desať pokolení cítilo odpor k Júdovi, že sa rozhodol ustanoviť si kráľa - to bola závišť. Nasledovala zvada - sťažovali sa, že boli znevážení a ignorovaní v procese rozhodovania a na ich horúce slová dostalo sa im rovnakej odpovede - lebo „reč mužov Júdových bola tvrdšia než bola reč mužov Izraelových.“ Nakoniec nastalo rozdelenie a povzbudení urážkami „išli za Šebom synom Bichriho“ (2. Sam. 19:40 - 20:2). Dajme pozor, aby naše srdcia neboli prameňom reťazového vplyvu horkej závišti.

Závišť, zvada a rozdelenia v Korinte pramenili zo skutočnosti, že ich duchovný život bol zakrpatený. Boli telesní (3:1), to jest, v určitom stupni bolo ich chovanie pod vplyvom tela. Hriešna prirodzenosť, ktorá je ešte stále vnútornou časťou našej bytosti a je „proti“ Božiemu Duchu, ktorý prebýva v nás (Gal. 5:17). Ich nestálosť a slepá oddanosť boli dôsledkom dovoľovania telu,

aby formovalo ich zmýšľanie a chovanie. Boli ešte stále „nedospelí v Kristu“. Pravda, boli v Kristu, ale nerástli v Neho a nerozvíjali sa. Ďalšie kapitoly nechávajú dojem, že Korint'ania mali o sebe vznešenú mienku, možno sa dokonca považovali za obrov. V skutočnosti, duchovne, boli zakrpatení a mali duševný postoj ako dieťa. Aj pri hrách, sú deti medzi sebou škaredé a hašterivé (Mat. 11:16 - 17). Tak tomu bolo v Korinte. Boli detskí, neznášajúci jeden druhého, chovajúc sa ako ľudia vo svete (3:3). Keby niektorý brat uprednostoval výrečnosť Apolla, prívrženci Pavla by ho výsmechom prinútili opustiť miesto. Ak niektorí prejavili čo len trochu obdivu pre malý dotyk zákonitosti, ktorý bol viazaný ku Kéfašovi, tí, ktorí boli zástancami Apolla by ním pohrdli, a tak to pokračovalo, a zboru hrozil zánik.

Pravé ocenenie

Hlavné ponaučenie z týchto úvodných kapitol je, že Boh sa prie s tlejúcou nespokojnosťou a výbuchom nepriateľstva medzi Jeho ľuďom. Tak ak sa podobáme Izmaelovi, a „naša ruka je proti všetkým“ (1. Moj. 16:12), môžeme si byť istí Božím nesúhlasom. To je všeobecné ponaučenie. Držiac sa obsahu, Pavel teraz oslovuje určitú príčinu

problému v Korinte - ich nadmiernu úctu ku kazateľom. On povzbudzuje pravé ocenenie týchto Božích služobníkov. Obaja, Pavel aj Apollo, boli nástrojmi pre obrátenie duší v Korinte, boli „služobníci, skrze ktorých Korint'ania uverili“, ale aj to bolo „každý ako mu dal Pán“ (3:5). Pavel vraví Korint'anom: „To je nie na našu chválu, to bolo Božie dielo.“ Čo sa týkalo ich práce medzi veriacimi, Pavel mal výsadu založenia zboru a Apollo priniesol službu občerstvenia svätým zvláňovaním Božieho poľa, ale Boh dal vzrast (3:6). Ak bol nejaký duchovný vzrast, ako aj vzrast počtu veriacich, bolo to preto, že On konal dielo. Opäť, žiadna sláva kazateľom.

Ďalším hlavným bodom, na ktorý Pavel poukázal bolo, že služobníci neboli v nezhode. Ich takzvaní stúpenci sa možno pokúšali vytvoriť určité závodenie, ale „ten kto sadí a ten kto polieva, jedno sú“ (3:8). Ich práca sa dopĺňala. Nikdy nebudme vinní z formovania rivalstva medzi Božími služobníkmi. Boli niektorí, ktorí sa pokúšali vraziť klin medzi Jána Krstiteľa a Pána Ježiša Krista, ale to spôsobilo vyjadrenie Jána o oddanosti: „On musí rásť a ja sa menšiť“ (Jána 3:23 - 30). „Chodme slušne... nie v zvade a závišti“ (Rim. 13:13).

MALÁ ÚVAHA K 1. LISTU JÁNA (7)

J. Hay, Perth

VNÍMAVOSŤ A NÁKLONNOSŤ (4:1 – 12)

Rozoznávanie (1 - 4)

Jánova náklonnosť k svojim čitateľom sa nedá poprieť. Päťkrát ich oslovuje ako „milovaní“ a trikrát z toho v týchto niekoľkých veršoch. V prvom verši, pretože ich miloval, znepokojovala ho myšlienka, žeby mohli byť zvedení, a preto ich nabáda, aby posudzovali to, čo počuli. Boží ľud nemá byť ľahkoverný a zhltnúť všetko, čo počuje alebo čo si prečíta. Napríklad na internete. Preto je namieste výstraha Písma: „neverte každému duchu“. Ján predtým hovoril o Svätom Duchu (3:24). Svätý Duch budoval veriacich skrze priame zjavenia apoštolov a osvecovanie novozákonných prorokov, ktorých zmocňoval k zvestovaniu slova pre poučenie, napomenutie, upevnenie a potešenie Božieho ľudu. (Ef. 3:5; 1. Kor. 14:29 - 33).

Ale na veriacich pôsobili skrze svoje nástroje aj bludní duchovia a „učenia démonov“ (1. Tim. 4:1). Ako vtedy tak aj teraz odvracajú ľudské srdcia od viery Božiemu slovu ku všetkému možnému, len aby zabudli na Božiu pravdu. My máme k rozpoznaní bludu tú výsadu, že máme celé Písmo. Je to výhoda, ktorú veriaci v prvom storočí nemali.

Preto Ján od nich žiada, aby boli pozorní, čo je podobná výstraha, akú dal Pavel Tesaloničanom „proroctvami nepohrdajte; všetko zkúšajte.“ (1. Tes. 5:20 - 21). Ako mohli Jánovi čitatelia rozpoznať falošného proroka a proroka, ktorý hovorí vo Svätom Duchu? Skúšobným kameňom bolo, či prorok popiera, že Pán Ježiš bol skutoč-

ným človekom. Uznávanie alebo zamietanie skutočnosti, že „Ježiš Kristus prišiel v tele“ a z toho plynúcimi dôsledkami v učení o Jeho zastupiteľskej obeti, bola skúška ohňom pre hodnovernosť proroka. Odhalili, či hovorí v Božom Duchu, alebo „bol z toho ducha antikrista.“

Tento konkrétny predmet už možno dnes nepôsobí medzi veriacimi veľké obavy, ale vidíme tu dôležitý princíp. Akékoľvek spochybňovanie biblickej pravdy o Pánu Ježišovi, je nesmierne vážne, lebo odhaľuje, že jej zástanca nie je opravdový veriaci. Poukazujú na to aj slová Johna Newtona: „Otázka: Čo myslíte o Kristovi? je skúška vášho srdca a vášho presvedčenia. Nemôžete myslieť správne v ostatných otázkach, ak nemyslíte správne o Ňom.“

Skutočnosť, že Ján používa slovo „zvíťazili“ hovorí, že antikristovia boli v presadzovaní svojho omylu radikálni a bolo potrebné ich prudký útok odvrátiť. Ľudia, ktorí boli „z Boha“, skutoční veriaci, zvíťazili nad nimi práve tak, ako mládenci zvíťazili „nad tým zlým“ (2:14) a práve tak, ako naša viera víťazí nad svetom (5:4 - 5).

Schopnosť víťaziť nad tými, ktorí rozširujú omyl, spočíva v tom, že veriaci majú v sebe prebývajúceho Božieho Ducha, „ten, ktorý je vo vás, je väčší ako ten, ktorý je vo svete“ (v. 4). Vo verši 2:20 sme si všimli, že i nedospelí veriaci majú „pomazanie od Svätého“. Teda my všetci máme Bohom darované vystrojenie spoznať omyl a vyvrátiť ho, a tak víťaziť nad jeho nositeľmi.

Antikristi a Apoštolovia (v. 5 - 6)

Ján a jeho spolupracovníci ako „my“ sú

v týchto veršoch v protiklade s antikristami, „oni“. „Oni sú zo sveta“; „my sme z Boha“. Pretože antikristi prevzali charakter sveta, aj ich učenie malo svetský pôvod: „... hovoria zo sveta“ (v. 5). Kážu svetské koncepty, uplatňujú ich so svetskou, ľudskou logikou a vyjadrujú svetským jazykom, a preto ich ľudia sveta prijímajú; „a svet ich čuje.“ Je pravda, že tu išlo o náboženstvo. Ale diabol nemá obavy ani o ľudí, ktorí vymenia hriechne svetské záľuby za svetské náboženstvo. Vlastne, to dvoje môže pohodlne fungovať spolu! Veriaci ľudia však nemajú závidieť kultistom, ktorí sa chvália, že sú členmi náboženstva, ktoré rastie najrýchlejšie na svete. Svetské srdcia sú úrodným poľom pre svetské náboženské pohnútky. „Oni sú so sveta... a svet ich čuje.“

Naopak, Ján a jeho spolupracovníci boli „z Boha“ (v. 6) a tí, ktorí poznali Boha, ich budú počuť. Ich zdravé, presné učenie bolo prítlačivé pre duchovnú myseľ, ale pre tých, ktorí „neboli z Boha“, nebolo také verné predkladanie pravdy prítlačivé. To bol ďalší test hodnovernosti učenia, či patrí do skupiny „ducha pravdy“ alebo „ducha omylu.“ Ak je obklopené pravými veriacimi, to mu dáva dôveryhodnosť ako „ducha pravdy“.

Prameň lásky (v. 7 - 8)

„Láska je z Boha“; „Boh je láska“. Po prehlásení, že „Boh je svetlo“ (1:5), čo je znamením Jeho čistoty a svätosti, nasleduje tento ďalší opis Božieho charakteru - „Boh je láska“. On je vo svojej podstate láskavý, jemný a ľútostivý, a tí, ktorí prejavujú takéto črty charakteru, odrážajú Božiu prirodzenosť, lebo „Láska je z Boha“. Každá láska, ktorú by sme vyjadrili, je recipročná láska (v. 19).

Po slovách o tom, že svet je náchylný ku machináciám náboženských šarlatánov, Ján znovu zdôrazňuje potrebu po úprimnej, srdečnej láske medzi pravým Božím ľudom: „Milovaní, milujme jedni druhých“. V tomto

liste už Ján zdôraznil, že láska nie sú len prázdne slová (3:18). A opäť píše, že to nie je len nejasné nábožné prehlásenie o milovaní Boha (4:20). Láska, ktorá má povahu Božej lásky, je praktická a prejavuje sa. Ľudia, ktorí takto milujú, poskytujú dôkaz, že sú „narodení z Boha“. Ján sa teraz vracia k jednému z jeho hlavných predmetov - dôkazu o novom rode. Každý druh plodí seberovné potomstvo, a ak je Boh láska, potom aj tí, ktorí sú „narodení z Boha“, budú túto rodinnú črtu prejavovať. Tí, ktorí sú zbavení takej lásky, nikdy nepoznali Boha v spasiteľnom spôsobe. Milovať jeden druhého znamená, že chceme byť v spoločnosti jeden s druhým v zhromaždení a nielen občas navštevovať zhromaždenia. To zahŕňa láskavosť, ohľaduplnosť a obeť. Toto sú črty tých, ktorí sú „narodení z Boha“. A naopak, tieto črty nie sú medzi tými, ktorí „neznajú Boha“.

Prejav Lásky (v. 9 - 10)

Potom, ako Ján vyjadril, že Boh je v podstate „láska“, ďalej hovorí o spôsobe, ktorým vyjadril Svoju lásku „k nám“. Bolo to tým, že „poslal Svojho jednorodeného Syna“. Jeho jednorodený Syn bol poslaný, čo je znamením, akú nesmiernu cenu má pre Boha. Ten, ktorého Boh poslal, bol absolútne jedinečný, zažil milovanie Svojho Otca „pred založením sveta“ (Jána 17:24). On bol Jeho „miláčikom“ (Žalm 22:20). Toto bol Ten, ktorý bol „poslaný“. Aká bezmedzná láska!

V kontexte nachádzame tri príčiny, prečo bol Pán Ježiš poslaný: „aby sme žili skrze neho“ (v. 9); „aby bol smierením za naše hriechy“; a „aby bol Spasiteľom sveta“ (4:14).

Dlh Lásky (v. 11 - 12)

Božia láska k nám nás robí dlžníkmi - „máme (sme dlžní) milovať jeden druhého“. Skutočnosť, že Boh bol ochotný poslať nič menej ako osobu Jeho jednorodeného Syna; to, že tak učinil, aby nám poskytol život;

a to, že to zahrňovalo aj preliatie Jeho krvi ako zmierenie za naše hriechy - všetky tieto skutočnosti obsiahnuté v prehlásení: „tak nás Boh miloval“, nám nedávajú inú možnosť iba „milovať jeden druhého“. Dosiahli sme už túto úroveň? Splácame svoj dlh? Alebo napriek tomu, že nás Božia láska zaplavila, je naše milovanie spoluveriacich skromné?

Neviditeľný Boh bol zjavený skrze Jeho milovaného Syna (Jána 1:18). Ale Pán Ježiš

je späť v nebi a nie je viditeľný pre ľudí na zemi. No veriaci, ktorí dokazujú pravé milovanie, poskytujú ľuďom pohľad na charakter ich Otca, neviditeľného Boha (v. 12). To je vyjadrením toho božského v nás a „jeho láska je dokonaná v nás“. Inými slovami, Boh mal cieľ, prečo nás miloval. Jeho cieľ je naplnený, keď ako Jeho deti, ako Jeho vykúpený ľud milujeme jeden druhého. Bola Jeho láska dokonaná vo vás a vo mne, alebo sme ešte veľmi ďaleko od Jeho ideálu pre nás?

KRISTOVA OSOBA (4)

David McAllister, Donegal, Írsko

JEHO NEODVODZOVANÉ, VEČNÉ SYNOVSTVO - 3

(Pokračovanie)

V predošlej úvahe sme videli, že Pán Ježiš Kristus je večný Boží Syn. No napriek jasnému dôkazu z Písma, niektorí túto veľkú pravdu popierajú. V tomto článku rozoberieme hlavné texty, ktoré používajú ako „dôkazové“ na podporu svojich pohľadov.

Jeden z ich dôkazov znie asi takto: V Prísloví 8 a 9 je múdrosť zobrazená ako osoba, ktorá bola „splodená“ (8:24 - 25), čo znamená, ktorá má počiatok. Táto osoba je identifikovaná v 1. Kor. 1:24: „Krista... Božiu moc a Božiu múdrosť.“ Preto, podľa nich, mal Kristus počiatok.

Na pohľad to znie priateľne, ale je to kolosálny

omyl. Pletú si dve veľmi rozdielne veci: zosobnenie (v Prísloví) a opis skutočnej osoby (v 1. Korintánom). Zosobnenie je definované ako „štýl reči, v ktorom neživé predmety alebo abstrakcie sú obdarované ľudskými kvalitami alebo sú predstavené v ľudskej podobe“. Pisateľ Príslovia používa básnický jazyk a zobrazuje múdrosť ako osobu. Napríklad o múdrosti sa hovorí, že „volá“, „stojí“ (8:1 - 2) a že „vystavila svoj dom“ (9:1). Dokonca v predošlej kapitole je výzva: „Povedz múdrosti: Ty si moja sestra.“ (7:4). Je jasné, že keď Šalamún takto opisuje múdrosť, neopisuje skutočnú osobu, ale používa formu zosobnenia.

Keď píše: „Keď ešte nebolo priepasti, bola som

splodená...“, „prv ako boli vrchy... bola som splodená“ (8:24 - 25), neopisuje počiatok jestvovania skutočnej osoby; je to časť zosobnenia múdrosti. Je teda nesprávne dosadiť výraz „Božia múdrosť“ (1. Kor. 1:24) do Príslovia a vyvodzovať, že všetko, čo je povedané o múdrosti v Prísloví, je opis Krista.

Ďalšie dva body poukazujú na nelogickosť takého tvrdenia. Po prvé, v Prísloví je múdrosť predstavená ako žena. V týchto veršoch, kde je reč o Pánovi Ježišovi, by určite bola použitá osoba v mužskom rode. Po druhé, ak by sa Príslovie 8:24 - 25 vzťahovalo na Krista, a poukazovalo, že mal počiatok, to by tiež znamenalo, že

bol čas, keď aj múdrosť mala svoj počiatok. Teda musel by byť čas, keď Jehova nemal múdrosť, čas predtým ako bola Ním splodená. Nezmyselnosť takého tvrdenia je asi zrejmá všetkým.

Slovo vysvetlenia: nepopierame, že slová povedané o múdrosti v Príslovi 8 a 9 nie sú pravda o našom Pánovi. On je naozaj Ten jediný, ktorý je plne ich príkladom. A je úplne primerané uplatniť slová z tohto oddielu na Neho. Väčšina z nás už počula citovať pri Lámaní chleba slová z Príslovia 8:30: „... bola som pri ňom dielovedúcim a bola som všelijak jeho rozkošou deň ako deň.“ Je to opodstatnené použitie tohto oddielu, a je dokonale pravdivé o ňom, ale nemení to skutočnosť, že v Jeho pôvodnom prostredí pisateľ zosobňuje múdrosť.

Ďalší oddiel, ktorý sa používa pre učenie, že náš Pán Ježiš mal počiatok, je verš „ktorý je obrazom neviditeľného Boha, prvorodený všetkého stvorenia.“ (Kol. 1:15). Domnievajú sa, že tieto slová poukazujú na to, že On je prvá stvorená bytosť.

Takýto záver robí (nedovolenú) domnienku, že výraz „prvorodený“ znamená „prvý v čase“. Nie je to však vždy tak, a ako príklad si vezmeme 2. Moj. 4:22, kde Boh prehlasuje: „Izrael... môj

prvorodený.“ Izrael nebol prvý národ v čase, ale iste tomu bolo tak v jeho postavení. A to je zmysel, v ktorom je výraz použitý v spojení so Synom v Kološanom 1:15.

V skutočnosti, ak by tí, ktorí učia tento omyl úprimne zvažili nasledujúci verš, ochránilo by ich to pred mnohými ťažkosťami. Verš 16. začína slovom „lebo“, čo vysvetľuje výpoveď na konci 15. verša. To nám poskytuje tri spôsoby, ako je Syn spojený so stvorením: všetko bolo stvorené „v ňom“, „skrze Neho“ a „cieľom Neho“. On je príčina všetkého, čo bolo stvorené, Sprostredkovateľ, skrze ktorého bolo stvorené, a Ten, pre ktorého bolo stvorené. To je vysvetlenie výroku „prvorodený všetkého stvorenia“. A verš 16. nás neučí, že by On bol stvorenou bytosťou, ale učí nás práve opačne. On bol skôr, ako bolo niečo stvorené, On všetko stvoril a to všetko je pre Neho.

Ďalej ešte sú používané slová zo Žalmu 2:7: „Ty si môj Syn, ja som ťa dnes splodil.“ Tieto slová

On bol skôr, ako bolo niečo stvorené, On všetko stvoril a to všetko je pre Neho.

sa v Novom Zákone citujú trikrát (Skut.13:33; Židom 1:5 a 5:5). Preto tvrdia, že toto poukazuje, že bol deň,

keď sa Pán Ježiš stal Synom. Tento ich záver vyplýva z nesprávnej myšlienky, že druhá časť verša vysvetľuje tú prvú. Teda, že je On Synom, pretože bol deň, v ktorý Ho Otec splodil. Bohužiaľ v anglickom preklade NIV (Nový anglický preklad) je tento verš preložený: „Ty si môj Syn; dnes som sa stal tvojím Otcom“ a to ešte zväčšilo toto nedorozumenie. Ak sa však pozeráme na druhú časť verša, nie ako na vysvetlenie prvej časti, ale ako zjavenie a uznanie toho, nesprávne vysvetlenie mizne. Prvá časť „Ty si môj Syn“ je večná pravda. Druhá časť „ja som ťa dnes splodil“ sa vzťahuje na udalosť v čase, nie keď sa stal Synom, ale keď bol zjavený a ukázaný, že je tomu tak; keď bol zjavený (v čase), aby bol Tým, kým On (večne) je.

Aká to je udalosť, o ktorej sa tu píše? Vtelenie, keď bol splodený do ľudského rodu? Jeho vzkriesenie, keď bol splodený z mŕtvych? Jeho vystúpenie na nebo a vstup do Jeho kňazstva? Nebudem písať svoju mienku, o ktorú udalosť tu ide, keďže to nie je cieľom tohto článku, ale poukázať, že tento verš nepodvracia Jeho večné Synovstvo. Ktorákoľvek z týchto udalostí sa vezme do ohľadu, učenie o Jeho večnom Synovstve tým nie je ovplyvnené.

POKÚŠANIE PÁNA JEŽIŠA (3)

W. Gustafson, Hatboro, Pennsylvania

Pokúšanie nám poukazuje na niektoré úskočnosti diabla

Diabol je porazený nepriateľ (1. Jána 4:4). Nemusíme sa báť jeho moci, ale potrebujeme sa báť jeho úskočnosti, aby nás nedostal do osídla. Nemáme byť nevedomí jeho úmyslov. W. E. Vine definuje „úskoky“ ako „dokonalý prístroj“.

a) Podania v evanjeliu Marka a Lukáša o pokúšaní Pána Ježiša (Mar. 1:12 - 13; Luk. 4:1 - 13) nám hovoria, že Pán Ježiš bol pokúšaný každý deň počas štyridsiatich dní na púšti. Štyridsiaty deň bol vrcholom - najtvrdšou skúškou. Skôr, ako predložil prvé z týchto pokušení, ktoré sú zaznamenané v Písme, čakal satan, až kým Kristus necítil hlad po štyridsiatich dňoch bez pokrmu. Diabol chcel, aby Pán Ježiš uspokojil svoju oprávnenú žiadosť neoprávneným spôsobom. Bolo to klamné. Satan začína s jemným pokušením a končí s otvoreným pokušením. Hlad je jedna z oprávnených

Satan začína s jemným pokušením a končí s otvoreným pokušením.

žiadostí, ktorú máme všetci. Všetci máme aj iné zákonité Bohom dané žiadosti, ktoré by princíp hriechu v nás a diabol tak radi zmenili na žiadostivosť, ale my im to nesmieme dovoliť, aby sa tak stalo. List Galatánom vraví: „Choďte Duchom a nevykonáte žiadosti tela.“ Aj vtedy, keď sa lúbime Bohu a chodíme Duchom, ešte stále máme žiadosti tela, ale keď sme závislí na Svätom Duchu, nevykonáme ich. Veľa krát mi Svätý Duch pomohol, aby som nemal v sebe hriechne myšlienky.

Satan nemohol otriast dôveru Pána Ježiša v lásku a starostlivosť Jeho Otca, ale bude sa snažiť otriast našu dôveru v lásku a starostlivosť nášho nebeského Otca. Niekedy sme pokúšaní, aby sme vzali veci do svojich rúk, aby sme dostali niečo, čo potrebujeme, namiesto toho, aby sme čakali na Boha, aby jednal za nás. On vie, čo potrebujeme a čo je najlepšie pre nás, a On vie aj, kedy je najlepší čas nám to dať.

b) Božie Slovo v prvom pokušení (Luk.4:3 - 4) porazilo satana, pretože Pán Ježiš mal dokonalú dôveru v Boha a Jeho Slovo. A tak diabol cituje Božie Slovo v druhom

pokušení (Mat. 4:5 - 7), ale vynecháva slová „na všetkých tvojich cestách“ (Žalm 91:11). Ani trochu si nemyslí, že diabol vynechal tieto slová, pretože si ich nepamätal. On ich vynechal úmyselne. Ľstivo cituje Žalm 91, mesiášsky žalm. Satan chcel, aby Kristus urobil vznešený a veľkolepý prejav svojho mesiášstva tým, že by sa hodil z vrcholu chrámu. Keď Pán Ježiš v synagóge citoval Izaiáša 61:1 - 2 (Luk. 4:18 - 19), mal veľmi dobrú pohnútku vynechať slová: „a deň pomsty nášho Boha“. Zavrel knihu bez toho, aby ich bol prečítal, lebo vedel, že sa naplnia v posledných časoch. Satan mal veľmi zlú pohnútku na vynechanie „na všetkých tvojich cestách“. Veľmi sa snažil dostať Pána Ježiša z Božích ciest.

Kristus odpovedal: „Zase je napísané...“ (Mat. 4:7). V Božom Slove je veľmi jemná rovnováha. Diabol môže dokonca použiť i verš z Písma, aby nás dostal z cesty, po ktorej Boh chce, aby sme išli.

Keď Pán Ježiš povedal: „Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha“ (Mat. 4:7; Luk. 4:12), nepovedal diabli: „Nemal by si ma

pokúšať, lebo ja som Boh“. Nemyslím si, že to je správny výklad a myslím si, že míňa ten skutočný význam. Pán Ježiš citovaním týchto slov uvádza Svoju príčinu – že On ako závislý človek nesmie pokúšať svojho Boha tým, že by padol z vrcholu chrámu. To nie je spôsob viery, skúšať Božie Slovo v netrpezlivosti. Ani my neskúšame úprimnosť človeka, keď v neho máme úplnú dôveru. Ak skúšame úprimnosť človeka, to len poukazuje, že máme určitú pochybnosť.

Jestvuje citlivá čiara medzi dôverovaním Bohu a pokúšaním Ho. Jozef a Mária pravdepodobne dôverovali Bohu v ich staraní sa o nemluvňa Krista, ale keby boli zostali tam kde boli, keď im Boh rozkázal ísť do Egypta, to by už bolo pokúšanie Boha. Bolo by bláznovstvom, a nie vierou, povedať: „Pretože je to Boží Syn, Boh sa o Neho postará tu.“

Pred štyridsiatimi rokmi, keď som mal doma ženu a tri deti, by bolo pokúšaním Boha dať toľko Pánovi, žeby som nemal možnosť naplniť potreby svojej rodiny. Na druhej strane, Boh mi mohol dať taký údel, v ktorom by som bol odkázaný na Neho s každým jedlom. Vtedy by to bolo dôverovanie Bohu, ale ak by som si také okolnosti navodil sám, bolo by to pokúšaním Boha.

Ďalší obraz pokúšania Boha by mohol byť nasledovný. Schátralý most nad riekou, ktorým sa prechádza do tamojšieho zhromaždenia, musel byť zatvorený a blízko neho bol vystavený nový. Bolo by to pokúšaním Pána použiť starý most, keď jestvuje nový. Ale ak by som mal niektorý večer v tom zbore kázať evanjelium a na novom moste by bola veľká dopravná nehoda, pre ktorú by nový most dočasne zatvorili a ja by som nemohol prejsť na určený čas, použiť

ten starý most by bola vlastne dôvera v Boha.

c) Tretie pokúšenie poukazuje, ako vysoko si satan cenil Krista. Diabol pokúšal ľudstvo už štyridsať storočí a nikdy sa nestretol s niekým ako Tento. Slávy kráľovstva sveta boli poškvrnené samým diablom, ale on počítal, že väčšina toho, čo nahromadil, bude hodná chvíľkovej poklony od Krista. (Zaujímavé je, že to bola rovnaká ambícia, ktorej následkom bol satanov pád z jeho miesta v Božej prítomnosti ešte skôr, ako človek padol v záhrade Éden.) V skutočnosti toto pokúšenie bolo rúhanie sa. Ten, ktorý neskôr v Marka 8:36 vysvetľuje, sa nedal kúpiť. Pánova odpoveď poukazuje, že čokoľvek čomu sa klaníme, tomu vlastne aj slúžime.

Čokoľvek čomu sa klaníme, tomu vlastne aj slúžime.

„Lebo slovo kríža je tým, ktorí hynú, bláznovstvom; ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou.“ (1. Korintanom 1:18)

Sú mnohí, ktorí hlásajú rôzne druhy náboženstiev a vierovyznaní, ale ani jedno z nich nie je porovnateľné s kázaním Ježiša Krista, a to Toho ukrižovaného. My sa pripájame k apoštolovi, keď prehlásil, že sa nechváli ničím iným, len Kristovým krížom. Ten ukazuje hriechu prirodzenosť ľudského srdca a demonštruje Božiu lásku a milosť preukázanú vo večnom spasení tých, ktorí veria. Si už aj ty medzi tými, ktorí zložili svoju vieru v Krista a v Jeho dokončené dielo na kríži?

DANIEL A PETER (2)

Jack Hay, Škótsko

ÚVOD

V prvej časti úvahy sme si už povedali, že Peter sa nachádzal v Babylone, dejisku Danielovho proroctva, a že dramatické udalosti poznamenali jeho učenie. Všimnime si dve miesta v liste, ktoré sú spojené s Danielovou udalosťou v ohnivej peci. Kapitola 3 najprv hovorí dopredu o zlate, ktoré sa „skúša ohňom“ a skúšanie ich viery vidí Peter ako „o mnoho cennejšie“, ako skúšanie zlata (1:7). Očakávajúcu novú vlnu prenasledovania ich vystríha: „Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúsenie.“ (4:12). Slovo „diviť sa, divný“ už bolo v kapitole použité. Posmievači ich považovali za „divných“, pretože „nebehali... s nimi, aby prostopašili ako oni.“ (v. 4). Veriaci, ktorý kráča cestou oddelenosti svojim životným štýlom, ktorý je odlišný od uznávaných noriem spoločnosti, bude vždy považovaný za čudného. Nesmieme to považovať za neobyčajné, ak sa ľudská zvedavosť obráti v nepriateľstvo. Taká reakcia vyvrcholila v „ohnivú skúšku“ pre Petrových čitateľov, a aj traja židovskí mládenci zažili skutočnú skúšku ohňom.

PROROCKÁ PREDZVEŠŤ

Skôr, ako sa pozrieme na praktické záležitosti kapitoly, môžeme v nej pozorovať paralelu situácii k posledným časom. Nabuchodonozor bol prvým vladárom „času pohanov“. Posledným v tejto línii bude zlá osobnosť menom „šelma“ (Zjav. Jána 13:1). Všimnime si spojenia:

Rozkaz klaňať sa obrazu na poli Dura bol pre „ľudí, národy a jazyky“ (v. 4). Šelma bude mať moc nad „každým poko-

lením, a nad každým jazykom a národom“ (Zjav. Jána 13:7).

Rozkaz bol: „klaňajte sa zlatému obrazu“ (v. 5). Drak, šelma a obraz šelmy budú tiež predmetom klaňania sa (Zjav. Jána 13:15).

Obe kapitoly obsahujú hrozbu smrti tým, ktorí sa nebudú klaňať.

Nabuchodonozorovo rúhanie sa vidíme v jeho vyhlásení: „ktorý boh je to, ktorý by vás vytrhol z mojich rúk?“ (v. 15). Šelma „otvorí svoje ústa rúhať sa proti Bohu“ (Zjav. Jána 13:6).

Traja mladí Židia boli terčom zúrivého kráľa. Šelma bude „bojovať so svätými“ (Zjav. Jána 13:7).

Číslo 6 figuruje v rozmeroch obrazu (60 x 6 laktov) a hralo tam šesť rôznych nástrojov. Číslo 666 bude „číslo šelmy“ (Zjav. Jána 13:18).

DANIELOVA NEPRÍTOMNOSŤ

Neprítomnosť Daniela nie je vysvetlená a rozmyšľanie o nej je len domnienka. Stačí povedať, že mohol byť kdekoľvek pri svojich povinnostiach, nikdy sa nepodvoľoval kráľovým hrozbám. Na ich chválu, jeho priatelia zostali pevní napriek jeho neprítomnosti. On bol ich učiteľ. Pod jeho vplyvom udržali svoju osobitosť vo vysokej škole Babylona (1:6 - 21). Daniel ich pozval na modlitbu (2:17 - 18). Ako sa budú mať, keď nebude nablízku? Naučili sa stáť na dvoch nohách. Neboli ako Lot, keď sa oddelil od Abraháma, jeho duchovný život drasticky klesol. Keď zomrel kňaz Jehojada, sľubný, ale nie vnímavý mladý Joas padol pod novými vplyvmi (2. Par. 24:15 - 22). Niektorí veriaci

musia byť podpieraní, ale bez opory, padnú. Traja mladí Židia stáli pevne.

NABUCHODONozOROVA PÝCHA

Zdá sa, že Danielov výklad Nabuchodonozorovho sna, keď mu bolo povedané: „Ty si tou zlatou hlavou“ (2:38), nafúkalo kráľovo ego. Kráľ ignoroval skutočnosť, že to bol „Boh nebies“, ktorý mu dal kráľovstvo (v. 37). Postavil kolosálny zlatý obraz, veľmi pravdepodobne sochu samého seba. Bol to pomník, ktorý zobrazoval jeho pýchu, ktorá ho nakoniec uvidí pyšne si vykračovať po Babylone, chváliac sa: „Či nie je toto on, ten veľký Babylon, ktorý som ja vystavil?“ (4:27). Myslel Peter na Nabuchodonozora, keď povedal: „Boh sa pyšným protiví?“ (1. Pet. 5:5).

Úspechy často plodia pýchu a musíme byť proti nej na stráži, lebo Boh ju nenávidí (Prísl. 6:17). Bola to pýcha z úspechu, ktorá zničila dobrého kráľa Uziáša, ktorému „bolo zázračne pomáhané až i zmocnel“. Potom „sa pozdvihlo jeho srdce“ (2. Par. 26:15 - 16). „Nadutí“ je kľúčový opis Korintňanov. Nech je Pavlova otázka ku Korintňanom výzvou aj pre nás: „A čo máš, čo by si nebol dostal?“ (1. Kor. 4:6 - 7). Ak je Boh dobrý a daroval úspech, už či v telesných záležitostiach alebo v práci Pánovej, ponížme sa a snažme sa zostať pokornými, lebo „pred skrúšením chodí pýcha a pred pádom povyšovanie sa ducha.“ (Prísl. 16:18). Aké výstražné je počuť správy „o pádoch veľikánov“ (2. Sam. 3:38).

NÁVŠTEVNÍCI

Z toho, kto všetko mal prísť ku zasväteniu obrazu, si môžeme vziať ponaučenie. Bola tam prítomná len elita národa a skutočnosť, že Sadrach, Mézach a Abednégo boli na popredných miestach znamenalo, že boli povinní tam byť. Daniel vyprosil ich povýšenie (2:49), ale možno keby bol vedel o nebezpečí, ktorému budú vystavení, bol by nechal, aby veci zostali ako boli. Môžeme

iných nechceme uviesť do duchovného nebezpečenstva. Učeník (Ján), „ktorý bol známy najvyššiemu kňazovi“ vymohol pre Petra, aby mohol vstúpiť do paláca najvyššieho kňaza. Dievčina, ktorá tam slúžila, vedela o Petrovej oddanosti Kristovi, vyplýva to z otázky, ktorú položila Petrovi: „Či nie si aj ty z učeníkov toho človeka?“ (Jána 18:15 - 17). A musel byť šokovaný, keď počul Petra povedať: „Nie som“. Peter bol protekciou uvedený na miesto duchovného nebezpečia. A Peter sklamal. Traja židovskí mládenci však boli rozhodní.

Svätí, ktorí sú správcami, sú často vystavení nebezpečenstvám, pred ktorými sú ostatní chránení. Často sú vystavení nátlaku urobiť kompromis v otázke princípov, poctivosti a spravodlivosti. Nároky na ich čas môžu uškodiť ich oddanosti pravidelným povinnostiam v zbore. Môžu sa často nájsť v situáciach, kde sa konzumuje alkohol. Postavenie autority si niekedy vyžaduje znášateľný postoj k iným. Vyššie postavenie má svoje riziká, a tí, ktorí ho vykonávajú, musia byť bdelí a pozorní.

ÚMYSLY DIABLA

So lstou svojho otca, diabla, Nabuchodonozor dvojakým útokom podnecoval klaňanie: ohnivou pecou a hudbou. Hudba má silný účinok na city – emócie. Štátne hymny sú určené k tomu, aby zobudili patriotizmus a vojenské dychovky podnecujú smelosť. Hnutia za slobodu, aj futbaloví fanúškovia majú svoje piesne. Kedysi boli populárne balady o zlomenom srdci a stratenej láske. Je zrejmé, že dnešné piesne podnecujú nemorálnosť, užívanie drog, prevrátenosť a násilie, a s malým prístrojom a sluchátkami nikto nemusí vedieť, ktorý druh hudby vás baví. Toto je výzva mladým veriacim, aby boli opatrní, aké slová a hudbu počúvajú. Pamätajte, hudba je silné médium.

V tomto prípade bola hudba určená na to, aby pobádala ku klaňaniu, a aj dnes sa stále

v náboženskom svete používa hudba za rovnakým účelom. Môže to byť klasická pieseň, ktorá nadchne konzervatívneho „klaňajúceho sa“, alebo moderné umelecké podanie chvály evangelikálnou skupinou, ale nič také sa v Novom zákone nespomína. Klaňanie sa veriacich nie je vyvolané apelom na city, ale pôsobením Božieho Ducha: „Lebo my sme obriezku, ktorí Duchom Božím slúžime Bohu“ (Fil. 3:3). Novozákonný vrchol je „v Duchu a v pravde“ (Jána 4:24).

SŤAŽNOSŤ

Motivovaní antisemitizmom, závišťou obžalovali niektorí chaldejskí mužovia, vládnuca skupina v Babylone, troch mladíkov u Nabuchodonozora. Bez pochyb videli mladých mužov ako hrozbu straty svojho postavenia. Pravda, ich sťažnosť obsahovala mimovoľnú poctu, mladíci sa teraz neklaňali obrazu, ale oni nikdy neslúžili falošným bohom Babylona (v. 12). Boli absolútne dôslední tak, ako Daniel, čo dokazoval dôslednosťou na modlitbe trikrát denne, ako „to robieval aj skôr“ (6:10). Buďme dôslední – stáli v záležitostiach života, aby sme aj v núdzovej situácii pokračovali tak, ako obyčajne.

Reakcia kráľa bola „zúrivosť a divokosť“, čo vzbudilo ešte väčší hnev uvrhnúť ich do plameňov. Pán Ježiš poukázal na spojenie medzi hnevom a vraždou (Mat. 5:21 - 22) a toto spojenie je také staré, ako ľudstvo: „Kain sa veľmi rozpálil hnevom“. „Povstal Kain na Ábela svojho brata, a zabil ho“ (1. Moj. 4:5 - 8). Hnev môže ľahko doviest' ku vražde. (Ef. 4:26).

BOH MÔŽE

Zúrivé hrozby vzdorovitého kráľa nezastrašili troch priateľov. Ich dôvera bola v živého Boha. „Náš Boh... môže.“ (v. 17). Boh mohol, ale bola to Jeho vôľa vyslobodiť ich? Štefan bol mučeníkom, ale jeho priateľ - diakon Filip prežil mnoho rokov ako horlivý evanjelista. V jednej kapitole bol Jakob zabitý a Peter vyslobodený (Skut. 12). Nemohol Boh zasiahnuť pri Štefanovi a Jakobovi? Áno, mohol, ale pre príčinu nám neznámu, tak neurobil. Traja Židia nemohli nazrieť do Božej vôle, ale jedna vec bola istá, „ale ak nie... tvojich bohov ctíť nebudeme“ (v. 18). Dôverujte svojmu Bohu a robte to, čo je správne bez ohľadu na to, či to bude ihneď potrestané, alebo znášané s trpezlivosťou.

ŠTYRIA MUŽOVIA

„Keď pojdeš cez vodu, budem s tebou, ... keď pôjdeš cez oheň nepopáliš sa.“ (Iza. 43:2). Traja židovskí mladíci spoznali, že Božia prítomnosť je skutočnosť. Peter povedal svätým, ktorí išli v ústrety ohnivej skúške: „On sa stará o vás.“ (1. Pet. 5:7). Veriaci v dobe Cirkvi majú silný podnet žiť pokojný kresťanský život napriek ťažkostiam a skúškam. On povedal: „Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím.“ (Žid. 13:5).

Ďalší výsledok ich skúsenosti bol kráľov dekrét, ktorý vyžadoval uznávanie Boha Židov! (v. 28 - 30). Svätí, ktorí žijú spravodlivo, vždy pozdvihnú Božie svedectvo.

„... tých, ktorí ma ctia, poctím...“ (1. Samuelova 2:30)

Daniel, ktorého meno znamená: „Boh je môj sudca“, bol odvedený do zajatia do pohan-ského Babylonu ako mladík. Počas svojho dlhého života ctí Boha napriek tomu, že ho to dovedlo do jamy ľvov. Iní hrdinovia, o ktorých čítame v liste Židom 11, boli zabití pre ich vieru. Dostanú svoju odmenu v budúci deň. A podobne aj my. Ak ctíme Pána.

VDÝCHNUTIE PÍSEM

P. Harding, Newton Stewart

Čo to je vdýchnutie?

Odpoveď na túto otázku je v Písme jasná. Je to moc Božieho Ducha v pisateľoch Biblie, ktorá im poskytla Božiu zvesť a vystrojila ich, aby mohli presne vyjadriť tú zvesť vo svojich spisoch. „Lebo Svätým Duchom súcnesení hovorili svätí Boží ľudia.“ (2. Pet. 1:21). Svätý Duch riadil pisateľov Biblie tak, že je absolútne presná, autoritatívna a dôveryhodná. Tak je Sväté Písmo živé.

No hoci boli pisatelia nesení Duchom, stále uvažovali, mali slobodnú myseľ a sebauvedomenie, čo sa prejavilo v charakteristickom spôsobe a štýle ich spisov. Na prvom mieste je Boží vplyv, a ľudský vplyv je druhoradý. Tak teda na to, čo napísali, sa nemôžeme pozerat' ako na ich vlastný výrobok, ale ako na čisté Božie Slovo.

Tvrdenie o vdýchnutí

Tvrdenia Biblie, že je to vdýchnuté Božie Slovo sú absolútne. „Každé slovo, vdýchnuté Bohom.“ (2. Tim. 3:16). Biblia je živá Božím dychom, ktorý hovorí všetkým, ktorí chcú počuť

a byť poslušní. Sami pisatelia potvrdzujú vdýchnutie ich spisov alebo niekoho iného, ktorý písal – napríklad: „AMojžiš napísal všetky slová Hospodinove“ (2. Moj. 24:4). „A stalo sa slovo Hospodinovo...“ (Jer. 1:4; Hozeáš 1:1; Joel 1:1; Mich. 1:1; Sof. 1:1; Hag. 1:1; Zach. 1:1). „Stalo sa zreteľne slovo Hospodinovo Ezechielovi“ (Ezech. 1:3). „... ktoré predpovedal Svätý Duch skrze ústa Dávidove o Judášovi“ (Skut. 1:16). Peter, keď spája Pavlove listy s inými Písmami, hovorí o ich božskom vdýchnutí (2. Pet. 3:15 - 16). Tvrdenie o verbálnom (slovnom) vdýchnutí je jasné, napríklad: „Napíš... slová“ (2. Moj. 34:27; Jer. 30:2); „a vložil som svoje slovo do tvojich úst“ (Iza. 51:16; 59:21; Jer. 1:9); „budeš im hovoriť moje slová“ (Ezech. 2:7; 3:4); „čo aj hovoríme, no nie učeními ľudskej múdrosti slovami, ale učeními od Svätého Ducha“ (1. Kor. 2:13); „a riekol mi: Píš, pretože tieto slová sú verné a pravdivé“ (Zjav. Jána 21:5). Pán Ježiš Kristus opakovane

Biblia je živá Božím dychom, ktorý hovorí všetkým, ktorí chcú počuť a byť poslušní.

hovoril vydávajúc svedectvo o vdýchnutí Písma nazývajúc ho Božím Slovom (Mar. 7:13; Luk. 4:4; Jána 10:35) a hovoriac o absolútnej autorite a neomylnnej presnosti Písma. Napríklad: „Veď sám Dávid povedal v Svätom Duchu“ (Mar. 12:36); „Ale aby sa naplnili Písma“ (Mar. 14:49); „A ľahšie je, aby sa pominulo nebo a zem, než aby jeden háčik padol zo zákona“ (Luk. 16:17); „musí sa naplniť všetko, čo je napísané o mne v zákone Mojžišovom, v prorokoch i v žalmoch (Luk. 24:44); „Písmo nemožno zrušiť“ (Jána 10:35). Pán karhá farizeov za ich pokrytectvo a opravuje zmýšľanie saduceov tak, že cituje Písmo (Mat. 15:3 a 9; 22:29 - 32). Kristus a Písmo stoja spolu ako Živé Slovo a napísané Božie Slovo.

Dôkaz vdýchnutia

Vnútorňý Dôkaz. Nový Zákon poskytuje nepopierateľné svedectvo o Božom vdýchnutí Starého Zákona vyplnením jeho prorociev. Napríklad, „tak je písané skrze proroka (Mat. 2:5); „aby sa naplnilo písmo“ (Jána 19:24, 28, 36 - 37). Prorocť o Mesiášovi samé v sebe

zjavujú presnosť Písma, čo do okolností a miesta Jeho narodenia (Iza. 7:14; Mat. 1:22 - 23; Mich. 5:2; Mat. 2:5 - 6); povahu Jeho služby a zavrnutie národom (Iza. 42:1 - 4; Mat. 12:17 - 20; Iza. 61:1 - 2; Luk. 4:18 - 19; Jána 1:10 - 11); Jeho zradu a smrť ukrižovaním (Žalm 41:9; Jána 13:18; Žalm 22:1, 16; Mat. 27:35); Jeho pohreb a vzkriesenie (Iza. 53:9; Mat. 27:57 - 60; Žalm 16:10; Skut. 13:34 - 37). Tieto všetky proroctvá boli predpovedané a dokonale sa naplnili. Proroctvá Biblie sú neomylné a každé z nich bolo, alebo ešte bude naplnené podľa Písma. Verbálne vdýchnutie Biblie je potvrdené, keď je položený dôraz na čas alebo slovo, ktoré je použité. Napríklad pisateľ listu Židom 12:27 dokazuje skutočnosť budúceho súdu citovaním slova „ešte raz“ z proroka Haggeusa 2:6; Pán Ježiš dokazuje pravdu o vzkriesení, pripomínajúc Sadúceom sloveso v prítomnom a nie v minulom čase, ktoré použil Boh, keď hovoril Mojžišovi: „Ja som (nie bol som) Boh Abrahámov...“ (2. Moj. 3:6; Mat. 22:32). V liste Galaťanom 3:16 apoštol Pavel dokazuje, že ospravedlnenie je z viery len v Kristovi bez zákona a to z podstatného mena uvedeneho v Písme v jednotnom a nie množnom čísle (semeno nie semená - 1. Moj.

13:14 - 15; 17:8). Tu je teda jasný dôkaz, že je Biblia skutočne Božím Slovom, a ľudia by mali venovať pozornosť jej učeniu.

Jej dejiny. Asi štyridsať osôb rôznych povolání v priebehu 1600 rokov si použil Boh k písaniu Biblie. Kniha Job je jedna z najstarších, ak nie najstaršia kniha, ktoré dnes jestvujú, ale aj posledná kniha Biblie je napísaná pred 2000 rokmi. Kedysi sa vzdelanci vysmievali tvrdeniu, že písomný záznam jestvoval už za dní Mojžiša, ale archeologické vykopávky potvrdili skutočnosť, ktorú nachádzame u Joba 19:23, že písaný text jestvoval už aj skôr. Keďže Biblia je stará kniha, jestvuje mnoho dôkazov o jej pravosti - rýdzosti. Väčšina starovekých písomností sa prijíma na podklade niekoľkých jestvujúcich rukopisov. No iba zo samotného Nového Zákona jestvuje viac ako 3000 rukopisov, okrem mnohých citátov z neho v dielach kresťanských vodcov od roku 100 n.l. a ďalej. Historické odkazy v Biblii na vladárov a úrady, na zemepisné miesta, mestá a okolnosti a podmienky života, všetky dokazujú presnosť Biblie. Znovu a znovu boli kritici umlčaní ďalšími archeologickými objavmi. Stáročia sa nepriatelia Biblie snažili zničiť ju. Neverci sa posmievali

a kritici sa ju snažili znevážiť a Biblia predsa pretrváva ako vždy, lebo je „Božím Slovom, ktoré zostáva na veky“ (1. Pet. 1:23). Žiadna iná kniha nebola preložená do toľkých jazykov a dialektov, lebo je Božím Slovom ku všetkým národom. Jej zvesť je pre všetkých ľudí, v každom čase, bez ohľadu na pôvod, národnosť, jazyk, kultúru alebo postavenie (Mat. 28:18 - 20; Mar. 16:15; Luk. 2:10). Akokoľvek je Biblia stará, hovorí k nám aj dnes. Jej božské učenie o morálke a duchovných podmienkach je nadčasové a urobíme dobre, keď jej venujeme pozornosť.

Jej súlad. Hoci má 66 kníh, ktoré napísali 40 rôzni autori v rozsahu 1600 rokov, je v nej predivná jednota a tak je pomenovaná „záhlavie knihy“ (Žalm 40:7; Žid. 10:7) a „Písmo“ (Dan.10:21; Jána 10:35; 2. Pet. 1:20). Pomenovaná je tiež ako Písma (Mat. 21:42; Mar. 12:24; Skut. 17:2, 11), lebo každá časť má rovnaké charakteristiky ako celok a má svoju jedinečnú zvesť. Každá časť je nevyhnutná pre celok Biblie a každá časť sa zhoduje s ostatkom, odhaľujúc Božie cesty a vôľu. Usporiadany postup v učení je jasným dôkazom od Boha, ktorý v Jeho vlastnom čase odhaľuje predivný príbeh vykúpenia. Biblia je tak hlboká, že jej učenie sa

nemôže vyčerpať (Job 11:7; Rim. 11:33), a predsa je jej zvesť taká jednoduchá, že ju môže porozumieť a prijať aj dieťa (Mar. 10:14 - 15). Jej obsah je taký, že jej zvesť je záhadou a bláznovstvom pre múdrych tohoto sveta, lebo sa nemôže obsiahnuť ľudským umom (1. Kor. 2:14), a predsa je zjavovaná „detinskej viere“ (Mat. 11:25 - 26; 1. Kor. 1:18 - 21). Na jej stranách nájdeme rozmanitosť, čo do štýlu a literatúry (alegória, zákon, lyrika, podobenstvo, básne, próza, atď.), ale všetko prispieva k jednému súladnému celku s jednou témou na jej stranách. Tento predivný súlad nemôže byť nikdy vysvetlený okrem skutočnosti, že jestvoval jeden Autor Biblie - Boh. Toto samé o sebe dokazuje jej božské vdychnutie.

Jej obsah. V Biblii je jedna hlavná téma (predmet) - Kristus a dielo vykúpenia. Táto téma je postupne rozpracovaná, a tak je potrebná celá Biblia pre plné porozumenie veľkosti Krista a jeho výkupného diela. Starozákonné Písma hovoria o tom, ako Boh stvoril človeka; ako sa človek vzbúril proti Nemu, padnúc do hriechu; o Božom zaslúbení človeku; ako si Boh vzal jedného človeka (Abraháma); jeden národ (Izraela); o vyslobodení Izraela z egyptského otroctva; o vydaní zákona; o púti Izraela púšťou do zaslúbe-

nej zeme; o ich dejinách od vstupu do Kanaánskej zemi až po ich zajatie; o mnohých prorockých o zaslúbenom Mesiášovi a o Jeho blížiacom sa kráľovstve. V týchto Písmach sú okrem prorociet poskytnuté aj mnohé obrazy a ilustrácie o príchode Krista, o Jeho výkupnom diele a o Jeho slávach. Čo boli len obrazy a ilustrácie o Mesiášovi sa v evanjeliách stali skutočnosťou, prorocká sa naplnili, čo všetko potvrdzuje, že Pán Ježiš Kristus je zaslúbený Mesiáš, Boží Syn, Spasiteľ, ktorý dal Svoj život ako výkupné za všetkých (1. Tim. 2:5 - 6) a ktorý víťazne vstal z mŕtvych. Zvyšok Nového Zákona hovorí o zvestovaní evanjelia a o učení Krista a Jeho výkupnom diele. Posledná kniha Biblie odкрýva konečné dôsledky predivného Kristovho výkupného diela pre tých, ktorí veria a večnú priepasť tým, ktorí pohrdajú Kristom a odmietajú Ho. Teda v celej Biblii sa sleduje jedna téma, ktorá odкрýva pád človeka a Božie veľké zaopatrenie pre neho v osobe a diele Jeho Syna (Jána 3:16).

Jej prehľadnosť. Na svojich stránkach sa nijakým spôsobom nevyhýba pravde, nech je akokoľvek nepríjemná. Na rozdiel od ľudskej tvorby, ktorá sa často domnieva, navrhuje a predpokladá, Biblia trvá

na tom, prehlasuje a hovorí s autoritou. Ona nevedie nejakej polemiky, nehovorí domnienky a ľudskej teórie, ale žiada od ľudí bezpodmienečnú poslušnosť jej prikázaniam. Jasne hovorí o pôvode hriechu (Rim. 5:12); ľstivosti ľudskeho srdca (Jer. 17:9); o skaze a páde ľudskeho rodu (Rim. 3:19, 22 - 23); a o nemožnosti ľudí očistiť sa a stať sa súcimi pre nebo (Rim. 5:6). Biblia nielen že odкрýva bezbožnosť hriešnikov, ale zjavuje aj hriech a neúspech vyvolených ľudí a Božích služobníkov. Nikdy neprikrýva pravdivé skutočnosti, ani neprikrášľuje, čo je jasným dôkazom toho, že to nie je výtvar človeka. Svieta nekompromisne do srdca a svedomí obnažujúc hriechy každého druhu prinášajú obvinenia a požehnanie spasenia všetkým, ktorí príjmu pravdu, ktorú ona hlása. Biblia tiež plodí svätosť v životoch všetkých tých, ktorí prijímajú a uplatňujú jej učenie. Je to svätá kniha a hriešni ľudia ju nenávidia, vysmieávajú sa jej a zavrhujú ju, pretože odsudzuje ich cestu a spôsob života. Aj zmienky o prírodných zákonoch potvrdzujú jej božské vdychnutie.

*Je to svätá kniha
a hriešni ľudia ju nenávidia,
pretože odsudzuje
ich spôsob života.*

PEVNÝ BOŽÍ ZÁKLAD STOJÍ

A. J. Higgins

MLČ

„Bud' ticho!“, „Prestaň hovoriť!“, alebo „ešte prísnejšie: „Sklapni!“ Sotva nám prídu na myseľ takéto slová v súvislosti s nami samými. Tieto slová hovoria, že naše myšlienky a názory nemajú veľkú hodnotu. Pravdou je, že v určitých okolnostiach naše názory naozaj nemajú hodnotu. Sú časy, keď sa trápime svojimi záležitosťami a hľadajúc odpovede na otázky stretne sa s Božou veľkosťou. Kľaňajúc sa v bázni môžeme len zavrieť svoje ústa a podrobiť sa. Nelúbozvučný hluč našich slov padá na zem ako nezmyselný, bezvýznamný a nepatričný. My musíme mlčať a dovoliť Bohu, aby hovoril. Slovo „mlč“ bolo povedané k národom pri štyroch významných príležitostiach. Toto slovo sa môže preložiť ako „bud' ticho“, alebo „mlč“, ale v pôvodnom jazyku je to jedno slovo.

Tichá bázeň pred Bohom, ktorý vo svojej milosti obnovuje (Neh. 8:10 - 11)

Tieto slová vyslovené Levitmi boli adresované ľuďom, ktorí plakali nad svojimi zlyhaniami. Čítanie Božieho Slova a pokorné uznanie rokov ich neúspechov dohnali ľud k slzám. Nehemiáš, Ezdráš a iní odpovedajú kajúcim srdciam zvestou od Boha, ktorý mal radosť zo Svojho navráťivšieho sa ľudu. Ľud mal mlčať a nermútiť sa, ale radovať sa z Božej milosti. Keď Boh koná v milosti, môžeme sa len skloniť v tichom, zvelebujúcom kľaňaní sa.

Tichá bázeň pred Bohom, ktorý kraluje vo svojej veľkosti (Hab. 2:20)

Habakuk zápasil s Božími cestami. Bol človekom, ktorý sa potýkal v živote s otázkou „Prečo?“. Keď vystúpil na svoju strážnu vežu

a čakal a pozoroval na odpoveď od Boha, naučil sa, že spravodlivý bude žiť skrze vieru. Jeho záver uprostred zmätku v jeho mysli, bol prostý: „Ale Hospodin je v chráme svojej svätosti. Mlč pred jeho tvárou, celá zem“.

Nemáme odpovede na dianie, procesy a skúšky, ktorým čelia iní, aj my sami. Ale viera berie do tmy to, čo sa naučila od Boha vo svetle, a ticho čaká na neho.

Tichá bázeň pred Bohom, ktorý povstal vo svojej vláde (Sof. 1:7)

Sofoniáš prorokoval za dní Joziáša. Bolo to na začiatku Joziášovho kralovania pred opojnými dňami oživenia? Alebo to bolo počas prebudenia, aby sa ukázala jeho povrchná povaha? Ak jeho proroctvo predchádzalo prebudeniu, je povzbudzujúce si myslieť, že jeho zvest' priniesla pokánie. Sofoniáš hovorí ľudu, aby mlčali pred Bohom, ktorý povstáva v morálnej vláde proti ich zlu.

Ich bezbožnosť bola zjavná; ústa boli zavreté; žiadna obrana nebola možná.

Tichá bázeň pred Bohom, ktorý prebýva vo svojej sláve (Zach. 2:13)

Slabému a zahanbenému pozostatku, ktorý sa stretával so zlobou nepriateľa, priniesol Zachariáš slová útechy a povzbudení. Mali prestať so znepokojovaním. Pripomína im pevnosť Božích cieľov (v. 4), Jeho ochranu (v. 8 - 9), prítomnosť (v. 10), úmysel (v. 10) a záľubu v nich (v. 10 - 11).

Kiežby cenenie si Božej veľkosti pokorilo naše srdcia do tichej bázne a kľaňania sa! On je neporovnateľný vo Svojej milosti, neporovnateľný vo Svojej veľkosti, spravodlivý vo Svojej vláde a jedinečný vo Svojej sláve.

POVEL, HLAS A TRÚBA

W.G. Barr

Posledné verše 1. Tesaloničanom 4 boli stáročia prostriedkom útechy a povzbudení pre Boží ľud. Zvlášť tá časť tohto textu o osobnom návrate Pána Ježiša, keď mŕtvi v Kristu a tí, ktorí sú Jeho, ktorí budú ešte živí na zemi, budú zhromaždení, aby sa stretli s Pánom v povetří.

Trojaký zhromažďujúci zvuk, ktorý bude sprevádzať Pána, keď príde do povetria, je pre nás živo opísaný vo verši 16. Správne pochopenie použitých slov pomôže plnšiemu poznaniu veľkosti a slávy Toho, ktorý prichádza.

Povel

Sú len dve miesta v Novom Zákone, kde je zmienka o povelu, privolávaní (Skut. 12:22 a 1. Tes. 4:16). Privolávanie, ktoré nasledovalo po Herodesovej reči k ľudu, bolo jednoducho prevolávanie ľudu na jeho slávu. Kým slovo „povel“ v 1. Tes. 4:16 znamená oveľa viac. Je to výzva, pokyn, volanie, rozkaz.

Keď zaznie tento povel, nájde živú odozvu v dvoch skupinách a tie budú spolu vychvátené. Žiadny ďalší prostriedok sily k tomu nebude potrebný. V samot-

nom povelu bude dostatočná Božia moc na prenesenie dvoch veľkých skupín ľudí zo zeme do povetria.

Toto je základný význam v spojení s povelom a zdôrazňuje princíp už opísaný v Písme. Zapísal ho žalmista v Žalme 33:9: „Lebo on povedal, a stalo sa; on rozkázal, a postavilo sa.“

Veľký skutok stvorenia zaznamenaný v prvých veršoch 1. Mojžišovej 1 bol uskutočnený vysloveným slovom Boha. Keď prejdeme do Nového Zákona, v Jána 11:43 vidíme ten istý princíp v praxi, kde Pán zavolať veľkým hlasom pri Lazarovom hrobe a mŕtvy hneď reagoval a vyšiel von. Sila potrebná pre vzkriesenie Lazara bola uvoľnená hovoreným slovom Krista. To nám dáva náhľad na to, čo sa stane v ten budúci deň, v ktorý zaznie Pánov povel.

Aké je predivné chápať, že Spasiteľov povel nás nielen povolá, ale zaobstará aj potrebnú moc, aby nás priviedol k Sebe. Tento povel ukáže božskú moc Krista na vychvátenie Svojho ľudu z tohoto bezbožného prostredia, ale v tej chvíli tam bude ešte aj niečo oznámené.

Hlas archanjela

Tento hlas bude príznačne archanjelský a to samo o sebe odhaľuje bohatý význam. V Písme sa slovo „archanjel“ uvádza len dvakrát (1. Tes. 4:16 a Júdu v. 9). Zdá sa, že význam tohoto slova je odvodený kombináciou dvoch myšlienok – politického postavenia alebo moci a donášania správ. Keď zaznie Pánov hlas, nielenže bude vyjadrovať moc, ale taktiež zjaví Jeho božskú autoritu.

On je Prvý a kraluje a v tejto chvíli uplatní Svoju autoritu nad zemou, prenikne nebeské miesta a ako vládca zhromaždí Svoj ľud k Sebe. Božská a morálna autorita bude viditeľne spojená v osobe prichádzajúceho Spasiteľa. Hlas, ktorý bolo počuť na rozbúrenom mori, bude znovu počuť Jeho ľud, zjavujúc rovnakú autoritu a prejavujúc, že prišiel čas ich konečného východu z tohoto nepokojného prostredia.

Trúba Božia

V týchto veršoch nie je nazvaná ako posledná trúba (1. Kor. 15:52), ale jednoducho a jednoznačne ako Božia trúba. Môže sa zdať, že je to v súlade s 1. Tes. 4:14: „... tých, ktorí zosnuli, skrze

Ježiša privedie s ním“. Tu sa trúba nespomína z hľadiska času, v ktorom ju bude počuť, ale z hľadiska osoby zodpovednej za jej zvuk . Teda, keď Pán príde pre svojich, nepríde len v božskej moci a

s autoritou, ale bude zjavený aj Jeho skutočný charakter.

Trojaký zvuk, ktorý bude znieť pri vychvátaní Cirkvi, vyjaví niečo z majestátu a slávy Toho, ktorý vtedy

príde. Odhalenie Jeho slávy bude výlučne pre Jeho čakajúci ľud a bude mať za následok ich konečné spasenie a počiatok (gr. parousia), keď budú s Ním na veky.

„A nazarej oholí hlavu svojho nazarejstva pri dveriach stánu shromaždenia a vezme vlasy hlavy svojho nazarejstva a dá na oheň, ktorý bude pod bitnou obeťou pokojnou.“ (4. Mojžišova 6:18)

Už ste cítili vôňu horiacich vlasov? Nie je príjemná. To, čo je prirodzene odporné ľudským nozdrám, našlo hodnotu a cenu u Pána. Svet sa pozerá s pohrdaním a s odporom na veriaceho, ktorý sa snaží viesť život oddelený pre Boha. A Bohu je to príjemná vôňa upokojujúca. Nazarej obetoval svoje vlasy ako obeť – tie vlasy boli dôkazom jeho oddelenosti pre Pána Hospodina.

ÚVOD K PESACHU

Hugh Scott

(2. Mojžišova 12:1 - 30)

V 3. Moj. 23 je opísaných sedem slávností Hospodinových. Prvé štyri nachádzajú svoje naplnenie v dobe Cirkvi, ďalšie tri budú naplnené po dobe milosti. Dve z nich hovoria o kríži: Pesach (Židovská Veľká noc) a Veľký deň národného očisťovania. Pesach zobrazuje požehnanie vykúpenia. Veľký deň národného očisťovania poukazuje na požehnanie Izraela v budúcnosti.

V 2. Mojžišovej v kapitolách 12 a 14 sa nachádzajú dva aspekty Kristovej smrti. V 2. Mojžišovej 12 krv chránila pred súdom a v 14. kapitole ich Červené more oddelovalo od Egypta. Baránok bol potrebný, lebo Boh súdil Egyptskú zem (12:3). Súd by dopadol aj na Izrael, keby sa Boh nepostaral o záchranu. Baránok nám poukazuje na

osobu a dielo Krista a tiež je zaujímavé pozorovať, čím bol baránok pre Izrael. O baránkovi bolo povedané päť vecí. Prvá: „Bude bez vady“ (v. 5) a 1. Petra nám vraví, že sme vykúpení „drahocennou krvou jako bezvadného a nepoškrveného baránka, Krista“ (1:18 - 19). Máme sa vždy držať svätého spôsobu života Pána Ježiša Krista. Lukáš o Ňom píše v troch prípadoch, že bol svätý: pri Jeho narodení - „to splodené sväté“ (1:35); počas Jeho života - „sväté Pánovi“ (2:23) a pri Jeho smrti - „tvoj svätý služobník Ježiš“ (Skut. 4:27).

Druhá vec: „Samca, ročného vezmete“ (2. Moj.12:5). Toto sa pravdepodobne vzťahuje na skutočnosť, že išlo o prvorodeného z matky. To bol najvyberanejší a najlepší kus. O panne si čítame: „Porodila svojho prvo-

rodeného syna a ... uložila ho v jaslách“ (Luk. 2:7).

Tretia: „Budete ho opatrovať až do štrnásteho dňa tohoto mesiaca“ (2. Moj. 12:6). Medzi ostatnými vecami toto malo zaistiť, že bol bezvadný. Pripodobnený bol Pánovi Ježišovi rôznymi spôsobmi. Ako predzvedený baránok, ale zjavený teraz, život Pána Ježiša sa odvíjal pod drobnohládcom ľudí a Boha, a bolo to päť dní pred ukrižovaním, keď vstúpil do Jeruzalema a predstavil sa národu.

Štvrtá: „A zabijete ho ... medzi oboma časmi večernými“ (2. Moj. 12:6). Deň začal aj končil večerom. Bol zabitý v tomto čase. Zomrel práve v čase Pesachu. Pán prehlásil, že o dva dni bude ukrižovaný (Mat. 26:2), ale náboženský vodcovia povedali: „Nie na sviatok“ (Mat. 26:5). No, bolo to presne v ten deň, že bol ukrižovaný, medzi dvoma večernými časmi.

Piata: „A kosti na ňom nezlomíte“ (2. Moj. 12:46). Keď prišli vojaci k Ježišovi a videli, že je už mŕtvy, nezlámali Jeho kosti. Rozstúpili sa všetky jeho kosti. „Počítam všetky moje kosti, a oni hľadajú a dívajú sa mi“ (Žalm 22:17), ale ani jedna z nich nebola zlomená.

Pán Ježiš spojil večeru a Pesach v jedno, v noci keď bol zradený. Pesach sa pozeral dopredu na Golgotu a večera je pamätná. Oboje sústreďuje pozornosť na kríž.

Baránok Pesachu nám hovorí aj o Kristovom diele na kríži. Baránok Pesachu hovorí o Božej spravodlivosti. Izraelci boli zrelí pre súd rovnako ako aj Egypťania. Ak mal Boh súdiť na podklade spravodlivosti, musel aj spasit' na podklade spravodlivosti. A tak aj bolo. Meč, ktorý mal zabiť prvorodeného, bol ako do svojho obalu vložený do baránka. A keď Hospodin videl pokropenú krv, preskočil ten dom. Bohom určená obeť bola zabitá namiesto prvorodeného; Hospodin povedal: „... keď uvidím krv, preskočím vás“ (2. Moj. 12:13). O akom aspekte Kristovej

smrti hovorí 2. Moj. 12? V zabitom baránkovi vidíme zmierenie. V pokropenej krvi vidíme vykúpenie. Povedzme, že by niektorá rodina zabila baránka, ale nepoužila by krv, ako bolo potrebné. Možnosť záchrany bola teda pripravená, ale oni sa nepodriadili. Len samá smrť baránka by ich nemohla spasit'; pokropená krv, áno. To nám hovorí o zmierení. Zmierenie je uspokojenie Božej spravodlivosti. To je starozákonná, ako aj novozákonná pravda.

V prvej Mojžišovej knihe vidíme cherubínov s plamenným mečom stojacich medzi Bohom v Jeho svätosti a človekom v jeho hriechu (3:24). Oni sú ochrancovia Božej spravodlivosti. V 2. Mojžišovej vidíme cherubínov hľadiacich na zlato zľutovnice (25:18 - 20). To bol Boží trón. Boh o tejto zľutovnici povedal: „Tam budem prichádzať k tebe a budem hovoriť s tebou.“ (2. Moj. 25:22). Mohli by sme očakávať, že cherubíni budú mať ohnivý meč, ale nemali. Kde je ten meč? Je zasunutý do obeti na oltári, a tak namiesto meča sa cherubíni pozerajú na krv pokropenú na zľutovnici. Božia spravodlivosť bola teraz upokojená. Ale len krv ju urobila zľutovnicou, len na podklade krvi sa mohol Boh stretnúť s človekom.

V 1. Jána 2:2 čítame: „A On je smierením za naše hriechy, no, nie len za naše, ale za hriechy celého sveta“. Zmierenie bolo za celý svet a nielen pre vyvolených. V Matúša 13:43 človek predal všetko, čo mal, aby kúpil pole, lebo bol na ňom skrytý poklad. Golgota nie je matematický problém. On netrpel len za určitý počet ľudí a určitý počet hriechov, ani nezomrel len za vyvolených. Jeho smrť musí byť oceňovaná podľa kvality – hodnoty a nie podľa kvantity – množstva.

Niektorí hovoria o zbytočnom utrpení. Tvrdia, že ak opatrenie bolo pre všetkých, ale nie všetci sú spasení, tak nemusel trpieť tak veľa. No, nie je tomu tak. Zmierenie hovorí, že keby nikto nikdy nebol spasený, všetko

utrpenie predsa nebolo zbytočné, keďže Boh bol uspokojený a oslávený. Taká vysoká bola hodnota diela. A tak podobne ako baránok Pesachu, ktorý bol pre všetkých, ale mal účinok len pre tých, ktorí použili baránkovu krv, tak podobne pripravil Boh obeť zmierenia za hriechy celého sveta, ktoré je ale účinné len pri tých, ktorí veria. Pokropená krv nám hovorí o vykúpení. Celý svet bol kúpený, ale len pokropení krvou sú vykúpení. On ich vykúpil krvou a mocou, ale moc pôsobila na podklade pokropenej krvi.

V 2. Mojžišovej 12 máme krv. Kristus zomrel za naše hriechy. V 2. Mojžišovej 14 máme moc, „aby nás vytrhol z prítomného veku zlého.“ V Gal. 1:4 boli sme vykúpení krvou a budeme vykúpení mocou v deň, ktorý má ešte svitnúť.

Čím bol baránok pre Izrael? Deň Pesachu znamenal pre Izrael nový počiatok. Ich dejiny začali dňom, keď boli ukrytí pred súdom pod záštitou krvi. Odteraz sa bude všetko diať vo svetle toho dňa. Je dobré si pamätať, že Boh sa nepozera na nás vo svetle toho, čo sme prirodzene boli, ale keď sme boli spasení, veci sa začali odznovu.

Ďalej, keby ste sa boli pozreli v tú noc do niektorého z domov Izraelitov, videli by ste

tam ľudí, ktorí jedia z toho baránka. Mnohí sa skrývajú pod krv, ale sa nesýtia baránkom. Oni sa sýtia baránkom aj na púšti. Sýtíme sa aj my Božím Baránkom?

Pozrite sa, ako ho mali jesť - s nekvasenými chlebmi a horkými zelinami. Kvas vždy hovorí o zlom. Nekvasené chleby nám hovoria o oddelení od zla. V 1. Korintánom sú štyri veci: Pesach Hospodinov; slávnosť Hospodinova; Pánov stôl a Pánova večera. Každá z nich je iná, všetky sú rozdielne. 1. Korintánom 5:7 - 8 vraví: „Lebo veď i náš veľkonočný Baránok je zabitý za nás, Kristus. A tak svätme.“ My tiež máme svätiť. V Izraeli nezachovávanie slávnosti viedlo k tomu, že taká duša mala byť vytáta z obce Izraelovej, a tak je tomu aj dnes, rovnakým spôsobom.

Nekvasené chleby ich teda nezachránili, ale boli nevyhnutné pre úžitok zo spase-
nia. A tak aj veriaci majú „jesť nekvasený chlieb“. Ale všimnime si, ako ich mali jesť: Bedrá prepásané - hotoví slúžiť, nohy obuté - hotoví odísť a s palicou v ruke - ako podopieraní a odkázaní, slabí a preto spoliehajúc sa na pomoc. Tak ako oni boli v Egypte, ale nepochádzali z Egypta a boli na odchode, tak sme aj my na svete a čakáme na vykúpenie tela a vstup do nadobudnutého vlastníctva.

*„Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom“.
(2. Korintánom 5:21)*

*„Bože, ty znáš môj nerozum, a moje previnenia nie sú skryté pred tebou“.
(Žalm 69:6)*

Dávidov prorocký Žalm prináša na myseľ jedno z najväčších tajomstiev z Golgoty – skutočnosť, že náš Pán Ježiš bol učiný hriechom za nás. Kto môže pochopiť toho Svätého, keď sa tak úplne stotožnil s nami, že sa stal našou obeťou za hriech? Svätý a bezvadný Boží Syn sa stal predmetom Božej spravodlivosti, keď vzal na seba h r i e c h ľudstva a prevzal aj zodpovednosť zaň. Keď dnes o tom premýšľame, kiežby naše klaňanie sa obveseľovalo Otcovo srdce!

DOBŘÉ ZVESTI Z NEBA

V ZÁUJME BEZPEČNOSTI

Žijeme v dobe vysokého zabezpečovania všetkého. Máme strážcov, máme ohrady, bezpečnostné svetlá, bezpečnostné kamery, alarmy a tak ďalej. Deň čo deň sme si viac a viac vedomí hrozieb našej bezpečnosti a všetkými možnými prostriedkami sa snažíme zmenšiť nebezpečie a risk, a eliminovať hrozby.

Jestvuje jedna oblasť života, v ktorej sme až znepokojujúco nedbalí a zanedbávame ju – je to oblasť našej večnej bezpečnosti. Poisťujeme si svoje autá, domy, počítače, ale svoju neumierajúcu dušu vystavujeme každému druhu nebezpečia. Sme tak zaujatí telesným, dočasným, vonkajším, že nevenujeme pozornosť záchrane toho najvzácnejšieho – svojej duše. Svoje auto môže nahradiť, počítač zbaviť

vírusov, môžeme si opraviť škodu na dome, ale nemôžeme odčiniť nenapraviteľnú škodu, ak stratíme dušu.

Pýtam sa ťa, milý priateľu, zaistil si si už večnú bezpečnosť svojej duše; si už spasený? Alebo ju zanedbávaš, pretože tvojimi prioritami sú tvoja kariéra, financie, zdravie, tvoja rodina a tak ďalej až natoľko, že nemyslíš na spásu vlastnej duše? Bol si doteraz natoľko zaujatý zabezpečovaním budúcnosti, rokmi, ktoré sú pred tebou až po dôchodok, že ti nezostal čas myslieť na večnú spásu svojej vzácnej duše?

Vďaka Bohu, že On pripravil našu večnú bezpečnosť. Pán Ježiš povedal: „Ja im dávam večný život a nezhynú nikdy.“ (Jána 10:28). On tiež potvrdil: „ktorých si mi dal, a strážiac, a nikto z nich nezahynul...“ (Jána 17:12). Život, ktorý sme dostali, keď sme sa zdôverili Kristovi, je „večný život“ (Jána 3:15), „Večne trvajúci život“ (Jána 3:16). V liste Židom 7:25 čítame: „Preto aj môže vždycky dokonale (navždy, úplne) spasiť tých, ktorí skrze Neho prichádzajú k Bohu...“. Apoštol Pavel

napísal: „Lebo som presvedčený, ani smrť ani život ani anjeli ani vrchnosti ani moci ani prítomné ani budúce veci ani vysokosť ani hĺbokosť ani niktoré iné stvorenie nebude môcť odlúčiť nás od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“ (Rim. 8:38 - 39). Tieto skalopevné, nedotknuteľné záruky nás majú znovu a znovu uistiť, že sa nemáme obávať zdôveriť sa Kristovi. Nesmieme váhať, otáľať v spoľahnutí sa na Neho pre našu večnú bezpečnosť.

Milý čitateľu, keby si dnes zomrel, máš istotu, že budeš v nebi? Ak je tvoja odpoveď „nie“, prosím ťa, neustaň, kým si nezaistíš svoju večnú bezpečnosť spoľahnutím sa na Pána Ježiša Krista. On zomrel za tvoje hriechy a vstal z mŕtvych pre tvoje ospravedlnenie u Boha. On je spasiteľ duší od hriechov a spravodlivosť od Boha pre veriaceho. Keď sa zdôveríš Kristovi, On preberá plnú zodpovednosť za tvoje spasenie a nie je možné, aby duša, ktorá sa spoľahne na Neho, zahynula. Takýto pevný pokoj, neochvejnú dôveru môžeš mať už dnes, ak „uveríš v Pána Ježiša Krista.“ (Skut. 16:31).

*Ked' stratíte svoje
bohatstvo,
je to veľká strata,
Ked' stratíte zdravie,
to je viac,
No utraťiť svoju dušu,
to je strata,
Ktorej sa nič
nevyrovná.*

„Ani ich striebro ani ich zlato nebude ich môcť vytrhnúť.“ (Sofoniáš 1:18).

„Vediac, že nie porušiteľnými vecmi, striebrom alebo zlatom, ste vykúpení... ale drahocennou krvou jako bezvadného a nepoškrveného baránka, Krista.“ (1.Pet. 1:18-19).

Apoštol Peter nám pripomína, že veci, ktoré sú pre svet najcennejšie – striebro a zlato – nás nikdy nemôžu spasit'. Pán Ježiš – bezvadný, svätý, bezhriešny, bezúhonný Boží Baránok – musel položiť Svoj život na Golgote, aby nás vyslobodil od Božieho súdu. Nespasená duša, prídi ku Kristovi a prijmi vykúpenie, ktoré On ponúka skrze Jeho krv skôr, ako bude neskoro! „A potom (smrť) a súd“. (Žid. 9:27).

ISSN 1451-1991

9 771451 199001